«Tingueu confiança: jo he vençut el món» (Jn 16,33)

Missatge del sant pare Lleó XIV
per a la XLI Jornada Mundial de la Joventut

22 de novembre de 2026 – 2-8 d'agost de 2027

Benvolguts joves,

Amb aquest missatge voldria acostar-me a tots vosaltres, i desitjo sobretot donar gràcies a Déu pel do que sou vosaltres per a l'Església i per a la societat. Ell us coneix, us estima i us acompanya en el camí de la vida. El seu Esperit suscita en tots vosaltres, malgrat ser tan diferents i estar dispersos pel món, la mateixa aspiració a coses grans i duradores, us impulsa a la recerca de la llibertat i de la veritat. El seu desig d'estimar i ser estimats prové de Déu, així com l'esperança que l'Esperit Sant suscita en els vostres cors: una esperança que també pot convertir-se en llum per als altres. Per tot això dono gràcies al Senyor.

Ens preparem per a celebrar a les Esglésies locals la XLI Jornada Mundial de la Joventut, el proper 22 de novembre, solemnitat de Nostre Senyor Jesucrist, Rei de l'Univers; i ja estem enfocats cap al nostre encontre internacional a Seül, l'agost de 2027. En preparació per a aquests esdeveniments vull confiar-vos les paraules de Jesús: «Tingueu confiança: jo he vençut el món» (Jn 16,33). Sobre aquestes paraules, que constitueixen el tema que ens guiarà durant els propers mesos, comencem ara a meditar junts.

D'on neix la confiança?

Les paraules de Crist comencen amb una invitació a la confiança. Sé bé que a vegades, en nosaltres com en els primers deixebles, en comptes de confiança poden predominar la incertesa o la por. Molts de vosaltres teniu preguntes i preocupacions que oprimeixen el cor. Potser experimenteu temors pel futur, sentiu la pressió per tenir èxit i semblar perfectes, i esteu exposats a l'estrès d'una contínua comparació amb els altres o amb models inabastables i artificials. Possiblement trobeu difícil reconèixer i acceptar la vostra identitat sota la influència d'imatges construïdes per les xarxes socials; percebeu la necessitat d'afecte sincer, perquè la tecnologia pot imitar l'empatia, però no substitueix l'autèntica proximitat humana. Alguns de vosaltres coneixeu la soledat, la desil·lusió o el temor de no estar a l'altura.

Per aquests motius, potser també vosaltres us heu sentit com els deixebles de Jesús, en una petita barca que travessa el llac de nit. El vent es fa més fort, les onades s'aixequen i la costa desapareix en la foscor. En circumstàncies similars, ressona a l'Evangeli una invitació al valor. Jesús surt a l'encontre dels seus deixebles i els diu: «Soc jo, no tingueu por» (Jn 6,20). Aquesta és la certesa que vull confiar als vostres cors: abans que vosaltres comenceu a cercar Crist, ell ja és a prop vostre, caminant damunt les aigües agitades de la vida. La valentia cristiana no neix de la nostra força, sinó de la seva presència.

Certament, Crist no va tenir una vida sense tempestes, ni tampoc ens la promet. Però cap foscor ni sofriment és més fort que el seu amor. Ell no us abandona mai, us convida a l'amistat amb Ell i a confiar-li el vostre camí i el de les vostres comunitats. Deixeu-vos, doncs, trobar per Jesucrist que us està buscant i encomaneu-li el vostre camí personal i comunitari. Sentireu créixer en el cor un valor nou, que no desapareix.

La victòria sobre el món

El Senyor Jesús, que va sortir a l'encontre dels seus deixebles caminant damunt les aigües, ens diu ara a nosaltres: «Tingueu confiança: jo he vençut el món» (Jn 16,33). Acolliu aquestes paraules com una promesa adreçada personalment a cadascun de vosaltres i als germans i germanes amb qui esteu en camí. Aquestes paraules, abans encara de ser una exhortació, són un do. Crist no diu: «Vencereu el món», diu: «Jo he vençut el món.» Sabem que per *món*, en aquest verset evangèlic, s'entén no l'univers creat i estimat per Déu i destinat a la salvació, sinó el «món de tenebres» (Ef 6,12), és a dir, aquella realitat misteriosa, present també en el cor de tot home, que es resisteix a Déu i se li oposa. Jesús, i només ell, amb la seva mort i resurrecció, ha vençut aquesta realitat fosca i ha obert a la humanitat el camí cap a Déu, la felicitat, la justícia i la pau.

Comprenem així altres aspectes de la confiança a la qual Jesús ens convida. Aquesta confiança no neix dels vostres propòsits o de la fortalesa del vostre caràcter. Neix de la confiança en aquell que us precedeix, neix de la fe en Jesucrist. Si pensem que Crist ha vençut el món estimant-lo, comprenem que la valentia cristiana no és una valentia *contra* alguna cosa o contra algú, sinó una valentia *per*: per la vida, per la veritat, per la llibertat i per la justícia.

Amb la confiança que Crist ens dona podem adreçar-nos amb ulls nous al món que Déu tant va estimar (cf. Jn 3,16). També a nosaltres se'ns confia la nostra part, encara que sigui petita, per tal de passar d'un "món de tenebres" a un "món salvat". Crist no ens demana que fugim d'aquest món sinó que el mirem amb la seva mirada i el toquem amb el seu amor que tot ho guareix. Deixeu-vos agafar i commoure per aquesta realitat! Jesús no ha estimat el món des de lluny. Ha entrat plenament en la nostra realitat i s'ha humiliat fins a la creu (cf. Fl 2,7-8). Ha conegut l'alegria i l'amistat, però també el cansament, el rebuig, la soledat i el sofriment, sense deixar que el seu cor es tanqui.

També vosaltres viviu en un món creat que és bo, però que està ferit; ple de possibilitats, però marcat per injustícies, tensions i pors. Moltes persones desitgen la pau, però troben la violència; moltes anhelen la comunió, però experimenten la soledat. Enmig d'aquestes contradiccions, els cristians són cridats a seguir Crist en la seva valentia humil: la valentia de ser amables quan la duresa sembla més fàcil i resolutiva, la valentia de buscar la pau quan l'enfrontament sembla més avantatjós, la valentia de custodiar l'esperança quan el cinisme sembla més convincent.

La victòria de l'amor que es lliura

En sentir parlar de *victòria*, alguns podrien pensar que es tracta de ser més forts que els altres, d'imposar-se o de demostrar contínuament el vostre valor. Però aquestes són victòries que la mentalitat corrent proposa, les victòries del món sense Déu. Si mirem Jesús, hi trobem un altre tipus de victòria. Sant Pau diu que Crist, que era de condició divina, es va fer no res i va prendre la condició d'esclau (cf. Fl 2,6-7). El Fill de Déu s'abaixa perquè el seu amor és lliure, no ha de demostrar ni d'assegurar res per a ell; si s'abaixa no perd la dignitat, sinó que revela l'altura i la profunditat del seu cor diví, capaç de donar vida a qui estava mort. La seva victòria és la victòria de l'amor que es dona sense reserves.

Estimats joves: la veritable victòria no és imposar-se, sinó lliurar-se. Si seguim el camí obert per Jesucrist, tampoc vosaltres necessiteu imposar-vos, ni demostrar contínuament el que valeu, ni semblar perfectes o amagar les vostres fragilitats, els vostres dubtes o els vostres límits. Tingueu el valor de ser autèntics davant Déu i davant els altres. La vostra

dignitat no neix de la imatge que aconseguiu construir de vosaltres mateixos. Sou preciosos perquè sou creats a imatge de Déu, coneguts per ell i estimats per ell. Descobrim qui som realment quan ens adonem que el nostre cor ha estat creat per Déu, per a estimar-lo i, en ell, estimar els germans i germanes. Efectivament, hi ha en nosaltres el desig de lliurar-nos, de desgastar-nos per la felicitat i pel bé dels altres. Aquesta és la llibertat que Crist us ofereix: anar més enllà de la preocupació exclusiva per vosaltres mateixos i obrir-vos a la creativitat generosa de l'amor.

La valentia de la humilitat

El fer-se no res de Crist per amor a nosaltres no acaba a la creu; el Pare ressuscita el Fill i l'exalça per damunt de tota criatura (cf. Fl 2,9-11). Observem que la resurrecció no és un acte d'autoexaltació, és un do del Pare i del seu Esperit Sant. Aquí descobrim un altre aspecte de la valentia: la valentia de rebre. Podem anomenar-la valentia de la humilitat. Ser amics de Jesús significa assemblar-se cada vegada més a ell en això.

Una certa mentalitat ens demana que ho fem tot sols, que treballem per nosaltres mateixos per a millorar contínuament, per a construir una personalitat i un caràcter més forts, però al final això pot fer-nos creure que som els nostres salvadors mateixos. L'Evangeli ens presenta un altre camí de creixement: no ens salvem sols, sinó que ens deixem salvar per Jesucrist. Se'ns demana aquí la valentia d'acceptar l'ajuda dels altres, de reconèixer els nostres límits, d'aturar-nos, d'escoltar i de confiar la vida a Déu

Estimats joves: si obrim el cor a Crist no us perdreu, al contrari, descobrireu més profundament qui sou davant els ulls de Déu i us coneixereu amb la seva mirada. Torneu, doncs, a les profunditats dels vostres cors: no us perdreu, perquè és allí on Déu us espera. Deixeu-vos salvar per ell, deixeu que el seu amor —l'Esperit Sant— modeli les vostres vides i que Jesús habiti en vosaltres, en les vostres decisions. Quan això passa, tot es renova, fins i tot en les situacions quotidianes: en la fidelitats als amics, en el respecte del qui pensa diferent de vosaltres, en l'atenció a qui està sol, en la proximitat als més dèbils i també en la manera com us comporteu en el món digital. Tot és transformat per l'amor. Per a molts l'amor és una forma de debilitat; en canvi, Crist ens mostra que és font de llibertat i de fortalesa.

Crist ressuscitat us surt a l'encontre amb la seva pau

La tarda de la resurrecció, quan la llum de la Pasqua ja havia entrat en el món, els deixebles eren encara al cenacle amb les portes tancades, plens de por. La fe no fa desaparèixer ràpidament les tenebres, però no ens deixa sols enmig d'elles. Jesús, el Vencedor, no espera que els deixebles hagin vençut la por o que obrin les portes. Es posa enmig d'ells i les seves primeres paraules són: «Pau a vosaltres» (Jn 20,19). L'havien abandonat. Un d'ells l'havia traït, un altre havia renegat d'ell. Ell els dona la seva pau.

Potser també en els vostres cors i en les comunitats a les quals pertanyeu hi hagi portes que encara continuen tancades a causa de desil·lusions, de ferides, de ressentiments, de sentiments de culpa. Crist ve a donar-vos la seva pau i a reconciliar-vos els uns amb els altres. La valentia cristiana neix de la presència del Senyor ressuscitat, que perdona i envia. El do de la seva pau ens infon un valor que el món no pot donar; un valor en el qual, malgrat les ferides, la por no té la darrera paraula.

Obriu el cor a Crist

Quan ens trobem a Seül experimentareu de manera particular la bellesa de l'Església universal i l'acolliment generós de l'Església de Corea. Joves provinents de nacions, llengües i cultures diferents estareu units en Crist. A l'eucaristia, en el via crucis, en les catequesis, en les celebracions i en els nombrosos encontres d'aquells dies experimentareu novament que l'Evangeli supera totes les fronteres i parla a tots els pobles. Deixeu que aquells dies es converteixin en un veritable encontre amb Jesucrist, un moment propici per a confiar-li les seves vides. Per a això han nascut les Jornades Mundials de la Joventut. El nostre pelegrinatge ja ha començat. No prepareu només les coses pràctiques per al viatge a Seül, prepareu els vostres cors!

Porteu a Crist les vostres preguntes, les vostres ferides, fins i tot les que punyen les vostres societats i enfronten els vostres països. Porteu-li aquesta creació que gemega i sofreix, el crit de la terra i dels pobres, que el papa Francesc ens va ensenyar a escoltar. Compartiu amb Jesús les vostres alegries i esperances. A la llum de tot això, faig meves les paraules amb què sant Joan Pau II va començar el seu pontificat: «No tingueu por! Obriu, més encara, obriu de bat a bat les portes a Crist!» No espereu a ser perfectes per a obrir-vos a ell. Ell surt al vostre encontre així, tal com sou. Obriu a Crist les vostres vides. Obriu a Crist les vostres comunitats. Obriu els camins que us condueixen al cor de les persones amb qui us trobeu. El Senyor ressuscitat, que va entrar a través de les portes tancades, continua venint avui entre vosaltres. Per això, no us conformeu amb una vida més petita d'aquella a la qual Crist us crida. Deixeu-vos unir i transformar pel seu amor.

Estimats joves, vull trobar-me amb vosaltres a Seül. Però recordeu: el Senyor que trobarem allí ja ha sortit a trobar-vos. Acolliu la seva promesa: «Tingueu confiança: jo he vençut el món» (Jn 16,33), i deixeu que us acompanyi al llarg de tot el camí.

Encomano cadascun de vosaltres a la intercessió maternal de la Benaurada Verge Maria, mare de l'Església, per tal que us ensenyi, com ella mateixa va fer, a obrir el cor a Crist, a confiar en la seva paraula i a acollir la seva pau amb alegria, per a compartir-la amb tots.

Lleó pp XIV

Vaticà, 22 d'octubre de 2025, Memòria de Sant Joan Pau II